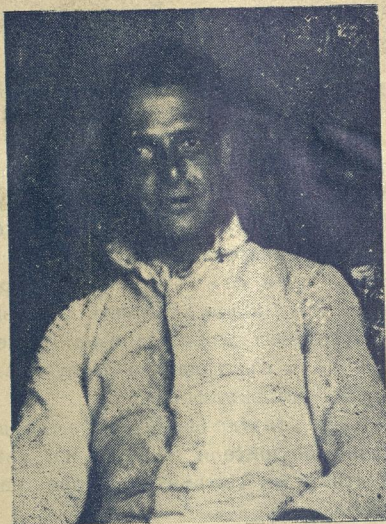

сенъ съ снѣгъ, ставаше все по-силенъ. Измокрихме се като плъхове въ виръ. Явихме се при хората, кждето ни бѣ презъ пролѣтѣта стола. Казаха ни, че въ такава лапавица е невъзможно да се влѣзе въ лозе. Съ последнитѣ си пари останахме да се подсушимъ и ношуваме въ селския хотелъ. На сутринѣта отидохме въ лозята. Натовариха ни съ по две голѣми кошници грозде. Отначало мислѣхме, че ще можемъ на ржка да ги носимъ чакъ до гарата. Но по пѣтя ни застигна биволска кола, съ която благополучно стигнахме Повликени. Христо ме утешаваше: — Ха, ще ни мине. Ще забравимъ всичко още утре. . . Върнахме се въ София не тъй тържествено, както библейскитѣ пратеници отъ обетованата земя — съ голѣмъ гроздъ на колъ. Бѣхме много изкаляни и измачкани отъ дъжда. Не бѣхме за предъ хора.

— Да имате нѣкакви снимки отъ Сухиндолъ?

— Останала е за споменъ само една. Ето, тази съ кацитѣ. Не си спомнямъ отъ кого е правена. Измирлиевъ е най-крайния въ лѣво. Други снимки съ Христо нѣмамъ. Не е чудно тази снимка да е правена отъ К. У.

Недѣлко Николковъ

*Учб. № 208
Зв. № 156*

